

ἀμαξιτοὶ καὶ σιδηροὶ δρόμοι γίνονται διὰ τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ ὁ πολιτισμὸς αὐξάνει δι' αὐτῶν.

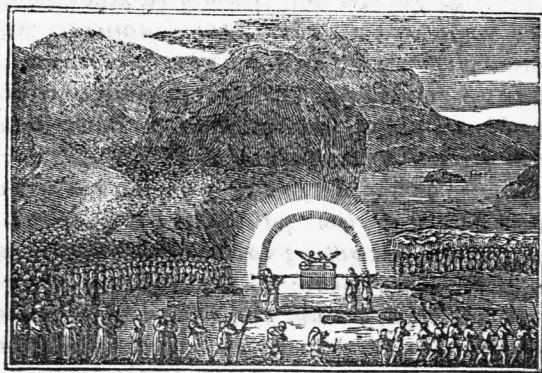
Τὰ ὁριά μας δὲν συγχωροῦν νὰ διαπραγματευθῶμεν κατ' ἔκτασιν τὰς γενικὰς ὠφελείας, αἵτινες προέρχονται ἀπὸ τὴν κατασκευὴν ἀμαξιτῶν καὶ σιδηρῶν δρόμων. Θέλομεν λοιπὸν περιορισθῆν εἰς τινὰ πράγματα ἐπιτόπια, ψηλαφητὰ, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται πόσον μᾶς εἶναι ἀναγκαῖοι τοῦλάχιστον οἱ ἀμαξιτοὶ δρόμοι.

Εἰς τὴν Ναυπλίαν ἔς εἰς τὸ Ἄργος, ὁ οἶτος τῆς Πελοποννήσου πωλεῖται 18 ἕως 20 λεπτά ἡ ὁκᾶ, ἐνῷ εἰς τὴν Τρίπολιν καὶ εἰς τὰ πέριξ αὐτῆς χωρία μολὶς πωλεῖται πρὸς λεπτά 13 ἕως 14. Ὁ οἶνος ὡσαύτως εἰς τὴν Ναυπλίαν καὶ τὸ Ἄργος πωλεῖται πρὸς 32 ἕως 40 λεπτά ἡ ὁκᾶ, εἰς τὴν Τρίπολιν δὲ πρὸς 12 ἕως 14· παρομοίως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα προϊόντα τῆς γῆς. Ἐκ τοῦ ἐναντίου, εἰς τὴν Ναυπλίαν ἀγοράζονται τὰ καλὰ σανίδια τῆς Βενετίας πρὸς 2 δραχμὰς τὸ ἐν, καὶ εἰς τὴν Τρίπολιν πωλοῦνται 2½ ἕως 3. Καὶ διατὶ τάχα ἡ τόση διαφορὰ τῶν τιμῶν εἰς τὰς ἀγορὰς μεταξὺ δύο πόλεων, αἵτινες δὲν ἀπέχουν ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην περιπλέον τῶν ὀκτῶ ὥρων; Διότι οἱ μεταξὺ τούτων δρόμοι εἶναι ἄθλιοι, καὶ ἐπομένως εἰς τὴν μεταφορὰν ἀπαιτοῦνται πολλὰ ἔξοδα· συμβαίνειν δὲ καὶ κίνδυνοι, ὥστε, ὁπότε οἱ δρόμοι ἤθελαν διορθωθῆν, καὶ γένειν ἀμαξιτοὶ, τότε καὶ ἀφθονίαν πραγμάτων ἤθελαμεν ἔχειν εἰς τὰς παραλίους πόλεις μας, ἔς οἱ κάτοικοι τῶν μεσογείων μερῶν ἤθελαν μεταφέρειν εὐκόλως τὰ προϊόντα των, ἔς ἤθελαν τὰ πωλεῖν εἰς καλὴν τιμὴν, καθὼς καὶ ἤθελαν πάλιν ἀγοράζειν ἄλλα πράγματα ἀπὸ τὰς παραλίους πόλεις, ἤθελαν τὰ μεταφέρειν εὐκόλως εἰς τὰς μεσογείους, καὶ οἱ εἰς τὰ μεσόγεια ἀγορασταὶ ἤθελαν τὰ ἀγοράζειν μὲ πολλὰ μικρὰν τιμὴν ὥς πρὸς τὴν τιμὴν, μὲ τὴν ὁποίαν τὰ ἀγοράζουν σήμερον.

Ἄλλο.—Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔχομεν εἰς διάφορα μέρη οἶτον κάλλιστον, καὶ εἰς τὰ μέρη ταῦτα ὁ οἶτος πωλεῖται εἰς πολὺ κατωτέραν τιμὴν παρ' ἐκείνην, μὲ τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ἀγοράζομεν εἰς τὰς διαφόρους παραλίους πόλεις οἶτον πολὺ κατωτέρας ποιότητος· ὅθεν, ἐξ αἰτίας τῶν δυσβάτων δρόμων, καταντῶμεν νὰ προμηθευώμεθα εὐθιγότερα τὸν οἶτον τῆς Ῥωσσίας παρὰ τὸν ἰδικόν μας. Διὰ νὰ μεταφέρωμεν τὸν Ῥωσικὸν οἶτον ἀπὸ τὴν Ὀδησσὸν ἕως εἰς τὴν Ἑλλάδα, δηλαδὴ ἀπὸ τόπον, ὅστις ἀπέχει ἀπὸ τὸν ἰδικόν μας 700 περίπου μίλια, ἐξοδεύομεν ὀλιγώτερα, παρ' ὅσα ἤθελαμεν ἐξοδεύσειν, διὰ νὰ μεταφέρωμεν τὴν αὐτὴν ποσότητα οἶτου εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὰς Θήβας, ἢ γοὺν ἀπο μίαν πόλιν, ἥτις

ἀπέχει ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας περίπου ἐννέα ὥρας. Ἄλλ' ἐὰν οἱ μεταξὺ τῶν Ἀθηνῶν καὶ Θηβῶν δρόμοι ἦσαν ἀμαξιτοὶ, ἡμεῖς τὸν οἶτον τῶν Θηβῶν, καθὼς καὶ τὰ ἄλλα προϊόντα ὅλων τῶν μεσογείων ἐπαρχιῶν μας, ἤθελαμεν τὰ ἀγοράζειν πολὺ εὐθιγότερα, καὶ οἱ Θηβαῖοι ἤθελαν τὰ πωλεῖν ἀκριβώτερα· ὥστε οὔτε ἐμπόριον δύναται χωρὶς ἀμαξιτοὺς δρόμους νὰ ἀκμάσῃ, οὔτε ἀφθονίαν προϊόντων θέλομεν ἔχειν ποτὲ εἰς τὰς παραλίους πόλεις, οὔτε οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου μας ἐμποροῦν νὰ εὐπορησῶσιν, ἀλλ' οὔτε ὁ πολιτισμὸς νὰ διαδοθῇ εἰς τὰ διάφορα τῆς ἐπικρατείας μας μέρη.—ΑΘΗΝΑ.

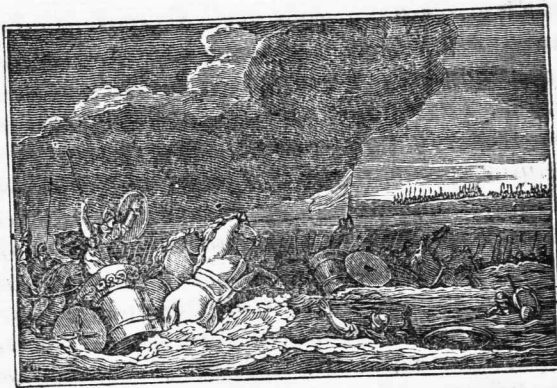
ΔΙΑΒΑΣΙΣ ΤΟΥ ΙΟΡΔΑΝΟΥ, ΚΑΙ ΠΤΩΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΙΧΩ.

Ἄφου τεσσαράκοντα ἔτη περιεπλανήθησαν εἰς τὴν ἔρημον οἱ Ἰσραηλῖται, ἔφθασαν, τέλος, εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Ἰορδάνου. Γνωρίζουν, ὅτι πέραν αὐτοῦ γιγαντιαῖοι ἔς πολυάριθμοι ἐχθροὶ τοὺς ἀναμένουν· βλέπουν, ὅτι ὁ ποταμὸς ῥέει ὀρηκτικὸς, πλημμυρῶν τὰς ὄχθας του· γέφυραι δὲν ὑπάρχουν, σχεδίας δὲν ἔχουν, νὰ τὸν διαβῶσι· μ' ὅλον τοῦτο, προστάζονται νὰ κινήσωσι, καὶ ὑπακούουν. Ὁ στρατὸς τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ὅλον τὸ ἐπίλοιπον ἔθνος, μυριάδες ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ τέκνων, προβαίνουν νὰ περάσωσι τὰ ὀρηκτικὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου. Ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης, φερομένη ἀπὸ ἀδελφούς ἱερεῖς, προηγείται διςχιλίους πήχεις. Ὡς ἔχουν νὰ τὸν διαβῶσιν; ἤθελέ τις εἰπεῖν, ἐὰν ἦτο θεατὴς τῆς τολμηρᾶς ταύτης ἐπιχειρήσεως; ἢ κιβωτὸς προηγουμένη καὶ ἀπροστάτευτος, οἱ πολεμισταὶ ἀκολουθοῦντες!—πῶς ἐμπορεῖ νὰ τοὺς ὑπερασπισθῇ ἢ κιβωτὸς ἐναντίον εἰς τῶν ἐχθρῶν των τὰ βέλη; Καὶ τώρα οἱ βαστάζοντες αὐτὴν ἱερεῖς πλησιάζουν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ βρέχουν τοὺς πόδας εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ὕδατος· ἀντὶ νὰ τοὺς ἴδῃ καταβυθιζομένους, βλέπει τὸν Ἰορδάνην νὰ χωρίζεται· τὰ μὲν ἐπάνωθεν ἐρχόμενα ὕδατα ὑψοῦνται εἰς σωρὸν μέγαν· τὰ δὲ πρὸς

τὴν θάλασσαν καταβαίνοντα, ἐκλείπουν· οἱ ἱερεῖς μετὰ τῆς κιβωτοῦ στέκουν εἰς τὸ μέσον τοῦ ξηροῦ Ἰορδάνου.—ὁ λαὸς διαβαίνει· ἤδη ἐπέρασαν ὅλοι, καὶ οἱ ἱερεῖς προστάζονται νὰ ἀναβῶσιν ἐκ τοῦ ποταμοῦ· μόλις δὲ πατοῦν εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ τὰ ὕδατα ὁρμοῦν εἰς τὸν τόπον αὐτῶν, καὶ πλημμυροῦν πάλιν τὰς ὄχθας, καθὼς πρότερον.—Πόσον ἀπλᾶ τὰ μέσα, καὶ πόσον ὑψηλὰ τὰ ἀποτελέσματα!

Ὅχι ὀλιγώτερον ἀξιοθαύμαστον εἶναι τὸ διήγημα περὶ τῆς πτώσεως τῆς Ἱεριχώ. Οἱ Ἰσραηλίται περιέρχονται τὴν πόλιν ἐπτὰ ἡμέρας. Οἱ μάχιμοι ἄνδρες προηγούνται, οἱ ἱερεῖς μετὰ τὰς σάλπιγγας ἔρχονται κατόπιν αὐτῶν σαλπίζοντες, ἡ κιβωτὸς ἀκολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν κιβωτὸν ὁ ἐπίλοιπος λαός· βαθεῖα σιωπὴ κυριεῖ ὅλον τὸ στράτευμα· δὲν ἀκούεται παρὰ ἡ φωνὴ τῶν σαλπίγγων. Ἐνῷ περιήρχετο τὴν πόλιν ἡ σεμνὴ αὕτη πομπή, τί πρέπει νὰ ἐστοχάζοντο οἱ κάτοικοι! ἴσως τὴν ἐθεώρουν μὲ γέλωτα,—μολονότι πιθανὸν νὰ αἰσθάνοντο διαφόρως, ἔχοντες ἀκόμη πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν Ἰορδάνην στρεφόμενον εἰς τὰ ὀπίσω ἐνώπιον τῆς κιβω-

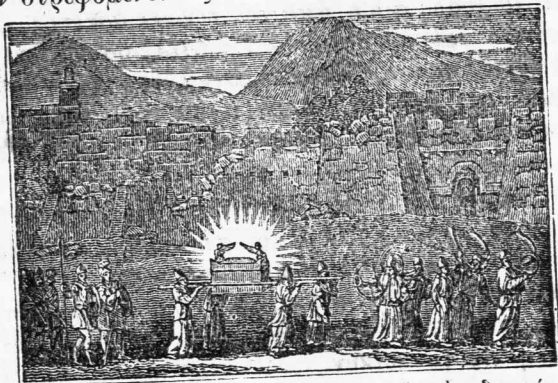
ἐπαναστρέφοντα καλύπτειν τὰς ματιὰς Αἰγυπτίους. Τὰ ὄρη ἐσκίρτησαν ὡς κριοὶ, καὶ οἱ βουνοὶ ὡς ἀγρία προβάτων. Σκότος, γνόφος, θύελλα, ἐκάλυψαν τὸ ὄρος Σινά· τὸ ὄρος ἐκαίετο ἐν πυρὶ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ πέτρα ἀναβούρει λίμνας ὑδάτων, καὶ ἡ ἀκρότομος πηγὰς ὑδάτων τρέφονται μὲ μάννα ἐξ οὐρανοῦ· τὰ ἱμάτιά των δὲν ἐπαλαιώθησαν, καὶ τὰ ὑποδήματά των δὲν κατετρίβησαν· ἠὺξήθησαν ὡς τὰ ἀστρα τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν ἀκαρπον ἐρημίαν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ.

ἘΠΙΣΤΟΛὴ ΙΑ΄.

Συνέχεια καὶ τέλος περὶ πειθαρχίας.

Αἱ παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμα εἰς τὴν προλαβοῦσαν ἐπιστολὴν, δὲν ἀναφέρονται μόνον εἰς τὴν διόρθωσιν τῶν βαρέων πλημμελημάτων, ἀλλ' ἐφαρμόζονται ἐπίσης καὶ εἰς τὰ ἐλαφρότερα σφάλματα. Γενικῶς, διὰ ὅτι καὶ ἂν θέλῃ ὁ διδάσκαλος νὰ διορθώσῃ, καλῆτερον εἶναι νὰ μεταχειρίζεται μέσα γενικὰ παρὰ ἰδιαιτέρα καὶ προσωπικά. Ἄς ὑποθέσωμεν, ὅτι ζητεῖ τι ὁ διδάσκαλος ἀπὸ τὸ γραφεῖον ἐνὸς μαθητοῦ, καὶ κατὰ περίστασιν εὐρίσκει τὰ περιεχόμενα τοῦ γραφείου, βιβλία, χαρτί, κονδύλια, κτλ., ὅλα εἰς ἀταξίαν καὶ σύγχυσιν. Τί κάμνει εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν; Ὁ ἀστόχαστος καὶ ὀργίλος διδάσκαλος πιθανὸν ὅτι ἐλέγχει αὐστηρῶς τὸν μαθητὴν, πασχίζει νὰ τὸν καταισχύνη, δεικνύων τὸ γραφεῖον εἰς τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα κάθονται πλησίον, καὶ λέγων λόγους καταφρονητικούς, καὶ ἴσως ἀπειλεῖ νὰ τὸν παιδεύσῃ, ἂν ἤθελεν εὐρεῖν πάλιν τὸ γραφεῖον του εἰς τοιαύτην κατάστασιν. Καὶ ποῖον τὸ ἀποτέλεσμα; Ὁ μαθητὴς καταισχύνεται, καὶ μὲ δυσαρέσκειαν βάλλει τὸ γραφεῖόν του εἰς τάξιν, ὥστε νὰ ἀποφύγῃ τὴν ὀργὴν τοῦ διδασκάλου. Οἱ συμμαθηταὶ του γελοῦν, ἀλλὰ μὲ γέλωτα ἀμφίβολον, διὰ τὸν φόβον μήπως ὁ ὀργίλος διδάσκαλος ἔλθῃ νὰ ἐξετάσῃ καὶ τὰ ἰδικὰ των γραφεῖα.

τοῦ. Τὴν πρώτην ἡμέραν, ὡς καὶ τὴν δευτέραν καὶ τρίτην ἕως τὴν ἑκτην, περιῆλθαν μίαν μόνην φορὰν· τὴν ἑβδόμην πρέπει νὰ ἦτο μεγάλη ἡ ἀπορία τῶν πολιορκουμένων, ὅτε τοὺς ἴδαν νὰ τοὺς περικυκλῶσιν ἐξάκις καὶ ἐπτάκις. Ὅλοι στέκουν τώρα· οἱ πολῖται εἰς τὰ τεῖχη χάσκουν μὲ θανμασμόν καὶ ἐκπληξιν· ὅτε, αἰφνιδίως, αἱ σάλπιγγες ἤχου, ὁ λαὸς ἀλαλάζει, καὶ τὰ ὑπερήφανα τεῖχη πίπτουν!—Ποῦ νὰ εὕρῃ τις ἀπλουστεράν ἢ μεγαλοπρεπεστέραν ἱστορίαν;

Τῷ ὄντι ὁλόκληρος ἡ ἱστορία τοῦ Ἰσραὴλ εἶναι ὕψος. Ἐθνος καταδουλωμένον, ἄοπλον, καὶ καταδυναστευμένον, ἐκβαίνει ἀπὸ τὸ μέσον τῶν ἐχθρῶν τοῦ ἀβλαβέος, ἀφοῦ ἠρμήνωσε τὴν γῆν κατὰ παντοίους τρόπους, καὶ ἔφερε θάνατον καὶ εἰς αὐτὰς τῶν ἐχθρῶν τοῦ τὰς οἰκίας. Διαβαίνει τὴν ἐρημον, ὀδηγούμενον ἀπὸ νεφέλην καὶ στήλην πυρός. Φθάνει εἰς τὰ παράλια· ἡ θάλασσα τοὺς βλέπει καὶ φεύγει· τὰ ὕδατα